

ΤΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΤΟΥ ΜΟΓΛΗ

*Τώρα ο Τσιλ το γεράκι φέρνει τη νύχτα
που ελευθέρωσε η Μαγκ η νοχτερίδα.
Τα κοπάδια κλεισμένα σε στάβλους και παραπήγματα,
για προστασία, μέχρι της αυγής τα παιχνιδίσματα.
Είναι η ώρα της περιφάνιας και της δύναμης,
νοχιού, κονόδοντα, χηλής αρπακτικής.*

*Ω, να το, ακούγεται το κάλεσμα! –Καλό κονήγι, τρεχάτε,
εσείς όλοι που το νόμο της ζούγκλας φυλάτε!*

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ηταν επτά η ώρα, ένα πολύ ζεστό βράδυ στους λόφους Σιονί, όταν ο πατέρας λύκος ξύπνησε από την ανάπαυση της μέρας, ξύθηκε, χασμουρήθηκε και τέντωσε τα πόδια του το ένα μετά το άλλο για να διώξει το μούδιασμα από τ' ακροδάχτυλά του. Η μητέρα λύκαινα είχε χωμένη τη μεγάλη γκρίζα μουσούδα της ανάμεσα στα τέσσερα ζαρωμένα μικρά της, που έσκουζαν, καθώς το φεγγάρι φώτιζε το άνοιγμα της σπηλιάς όπου έμεναν.

—Αγκρρ! έκανε ο πατέρας λύκος, ήρθε ξανά η ώρα για κυνήγι.

Ετοιμάστηκε να κατέβει το λόφο, όταν μια μικρή σκιά με φουντωτή ουρά διέσχισε το κατώφλι και είπε κλαφιάρικα:

—Καλή τύχη, αρχηγέ των λύκων, και καλότυχα να είναι τα παιδιά σου, με γερά λευκά δόντια. Τους εύχομαι επίσης να μην ξεχάσουν ποτέ τους πεινασμένους αυτού του κόσμου.

Ήταν το τσακάλι, ο Ταμπακί, ο τσανακογλείφτης. Οι λύκοι της Ινδίας περιφρονούσαν τον Ταμπακί, γιατί τριγυρνούσε σπέρνοντας τη διχόνοια, κουτσομπόλεψε κι έτρωγε κουρέλια και πετσία από τις στοίβες με τα σκουπίδια του χωριού. Τον φοβόντουσαν όμως, επειδή ο Ταμπακί, περισσότερο από οποιονδήποτε στη ζούγκλα, μπορούσε να χάσει τα λογικά του, να ξεχάσει ότι τους φοβόταν όλους και ν' αρχίσει να διασχίζει τρέχοντας το δάσος, δαγκώνοντας όποιον συναντούσε μπροστά του. Ακόμα και η τίγρης κρύβεται όταν ο μικρός Ταμπακί τρελαίνεται, γιατί η τρέλα είναι το πιο ατιμωτικό πράγμα που μπορεί να πιάσει ένα άγριο ζώο. Εμείς την ονομάζουμε υδροφοβία, αλλά αυτοί τη λένε ντουανί –τρέλα– και το βάζουν στα πόδια.

—Μπες, λοιπόν, και κοιτάξε, είπε ο πατέρας λύκος ψυχρά, δεν υπάρχει εδώ φαγητό.

—Για ένα λύκο ίσως, είπε ο Ταρπακί, αλλά για ένα φτωχό πλάσμα σαν εμένα ένα ξεροκόκαλο είναι συμπόσιο ολόκληρο. Ποιοι είμαστε εμείς οι Τζιντούρ Λογκ (ο λαός των τσακαλιών) για να διαλέγουμε κιάλας; Όρμησε στο βάθος της σπηλιάς, όπου ανακάλυψε ένα κόκαλο ελαφιού με λίγο κρέας ακόμα πάνω του, και στρώθηκε κάτω ροκανίζοντας πανευτυχής την άκρη του.

—Χίλια ευχαριστώ για το ωραίο δείπνο, είπε γλείφοντας τα χείλη του. Τι όμορφα και αριστοκρατικά που είναι τα παιδιά σου! Με τι μεγάλα μάτια, κι ας είναι νεογέννητα! Μα φυσικά, πώς μου διέφυγε; Τα παιδιά του βασιλιά γεννιούνται άντρες.

Ο Ταρπακί βέβαια ήξερε πολύ καλά ότι δεν υπάρχει πιο ανόητο πράγμα από το να παινεύεις υπερβολικά τα παιδιά μπροστά τους, ευχαριστιόταν όμως να βλέπει τη μητέρα και τον πατέρα λύκο να αισθάνονται άβολα.

Ο Ταρπακί έμεινε για λίγο σιωπηλός, απολαμβάνοντας την κακή του πράξη και έπειτα είπε με κακεντρέχεια:

—Ο Σιρ Καν, ο μεγάλος, άλλαξε κυνηγότοπο. Για το επόμενο φεγγάρι μου είπε ότι θα κυνηγήσει εδώ, ανάμεσα στους λόφους.

Ο Σιρ Καν ήταν ο τίγρης που ζούσε κοντά στον ποταμό Βαιγκούγκα, είκοσι μίλια από εκεί.

—Δεν έχει το δικαίωμα! είπε θυμωμένα ο πατέρας λύκος. Σύμφωνα με το Νόμο της Ζούγκλας, δεν έχει δικαίωμα ν' αλλάξει κυνηγότοπο δίχως έγκαιρη προειδοποίηση. Θα κατατρομάξει όλα τα ζώα σε ακτίνα δέκα μιλίων κι εγώ στο μεταξύ θα είμαι υποχρεωμένος εκείνες τις μέρες να κυνηγάω για δύο.

—Η μάνα του δεν τον έβγαλε Λούγκρι (ο κουτσός) χωρίς λόγο, είπε ήρεμα η μητέρα λύκαινα. Κούτσαινε από το ένα πόδι από γεννησιμιού του. Γι' αυτό είναι αναγκασμένος να σκοτώνει μόνο αγελάδες. Οι χωρικοί του Βαιγκούγκα είναι θυμωμένοι μαζί του. Τώρα που θα 'ρθει στα μέρη μας θα θυμώσει και τους δικούς μας χωρικούς. Θα φάξουν στη ζούγκλα για να τον βρουν, όταν αυτός θα είναι πλέον μακριά, εμείς όμως και τα παιδιά μας θα αναγκαστούμε να εγκαταλείψουμε τα σπίτια μας, όταν βάλουν φωτιά στο χορτάρι. Τι να σου πω, μεγάλη χάρη χρωστάμε στο Σιρ Καν!

—Να του μεταφέρω την ευγνωμοσύνη σας; έκανε ο Ταρπακί.

—Έξω! φώναξε ο πατέρας λύκος. Έξω. Τράβα να κυνηγήσεις με τον αφέντη σου. Αρκετή ζημιά έκανες για μια νύχτα.

—Πάω, είπε σιγανά ο Ταρπακί. Μπορείτε και μόνοι σας ν' ακούσετε το Σιρ Καν πέρα στις λόχμες· η πληροφορία μου πήγε χαμένη.

Ο πατέρας λύκος αφουγκράστηκε και, πράγματι, από την κοιλάδα που κατέβαινε μέχρι το μικρό ποτάμι άκουσε τον ξερό, άγριο, παραπονιάρικο βρυχηθμό του τίγρη, που δεν είχε πιάσει τίποτα και δεν τον ένοιαζε να το μάθει όλη η ζούγκλα.

—Τον ανόητο! έκανε ο πατέρας λύκος. Είναι δυνατόν να ξεκινάς τη δουλειά της νύχτας με τέτοια φασαρία; Νομίζει ότι τα ελάφια μας είναι αργοκίνητα σαν τα μοσχάρια του Βαιγκούγκα;

—Σσςς! Δεν κυνηγεί ούτε μοσχάρια ούτε ελάφια απόψε, είπε η μητέρα λύκαινα. Άνθρωπο κυνηγεί.

Το κλαψούρισμα είχε μετατραπεί σ' έναν υπόκωφο ρόγχο, που έμοιαζε να έρχεται από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Ήταν ο ήχος εκείνος που σάστιζε τους ξυλοκόπους και τους Τσιγγάνους που κοιμούνταν στο ύπαιθρο και τους έκανε μερικές φορές να ρίχνονται μόνοι τους στο στόμα του τίγρη.

—Άνθρωπο! είπε ο πατέρας λύκος δείχνοντας τα άσπρα δόντια του. Έχει γούστο! Δεν υπάρχουν αρκετά σκαθάρια και βατράχια στις στέρνες, είναι ανάγκη να φάει άνθρωπο, και μάλιστα στην περιοχή μας;

Ο Νόμος της Ζούγκλας, που ποτέ δεν είναι παράλογος, απαγορεύει σε οποιοδήποτε θηρίο να σκοτώνει άνθρωπο, εκτός από την περίπτωση που δείχνει στα παιδιά του πώς να σκοτώνουν, οπότε μετά συνεχίζει το κυνήγι έξω από την περιοχή της αγέλης ή της φυλής του. Κι ο λόγος είναι ότι η θανάτωση ενός ανθρώπου θα φέρει αργά ή γρήγορα τους λευκούς με όπλα πάνω σε ελέφαντες, κι εκατοντάδες μελαφούς με γκογκ, βεγγαλικά και δαυλούς. Τότε όλοι στη ζούγκλα υποφέρουν. Τα ίδια τα θηρία λένε ότι δεν κυνηγάνε ανθρώπους, διότι είναι οι πιο ανυπεράσπιστοι απ' όλα τα ζωντανά και γιατί αυτό αντιβαίνει στους κανόνες του παιχνιδιού. Λένε επίσης –και είναι αλήθεια– ότι οι ανθρωποφάγοι πιάνουν ψώρα και χάνουν τα δόντια τους.

Το γουργουρητό δυνάμωσε, μέχρι που έγινε πλήρης βρυχηθμός.

—Αααργκ!

Ακολούθησε ένα ουρλιαχτό από το Σιρ Καν, που δε θύμιζε καθόλου τίγρη.

—Αστόχησε, είπε η μητέρα λύκαινα. Τι να συμβαίνει;

Ο πατέρας λύκος έτρεξε έξω να δει τι γινόταν, κι άκουσε το Σιρ Καν να βογκάει άγρια από τον πόνο, σέρνοντας το βήμα του στα χαμόκλαδα.

—Ο πλίθιος πήδηξε στη φωτιά ενός ξυλοκόπου κι έκαψε το πόδι του, είπε ο πατέρας λύκος μ' ένα γρύλισμα. Ο Ταμπακί είναι μαζί του.

—Κάποιος ανηφορίζει προς τα δω, είπε η μητέρα λύκαινα. Ετοιμάσου.

Ακούστηκε ένα θρόισμα μέσα στους θάμνους και ο πατέρας λύκος μαζεύτηκε έτοιμος να πηδήσει. Τότε, αν ήσασταν κάπου και παρακολουθούσατε τη σκηνή, θα βλέπατε το πιο θαυμάσιο πράγμα στον κόσμο, το λύκο να σταματάει στα μισά του πήδου του. Είχε τιναχτεί πριν δει ποιος ήταν ο στόχος του και στη συνέχεια προσπάθησε να σταματήσει, με αποτέλεσμα, αφού υψώθηκε τέσσερα με πέντε πόδια, να πέσει στο ίδιο σημείο απ' όπου είχε πηδήσει αρχικά.

—Άνθρωπος! είπε κοφτά. Ένα ανθρώπινο κουτάβι. Κοίτα!

Μπροστά του ακριβώς, στηριγμένο από ένα χαμηλό κλαδί, στεκόταν ένα γυμνό μελαφό μωρό, που μόλις είχε μάθει να περπατάει – ένα πλασματάκι τόσο τρυφερό, γεμάτο δίπλες, που σίγουρα όμοιό του δεν είχε εμφανιστεί ποτέ πριν σε σπηλιά λύκου μέσα στη νύχτα. Σήκωσε το βλέμμα του, κοίταξε τον πατέρα λύκο καταπρόσωπο και γέλασε.

—Άνθρώπινο κουτάβι είναι αυτό; ρώτησε η μητέρα λύκαινα. Δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου. Φέρ' το εδώ.

Ένας λύκος, συνηθισμένος να κουβαλάει τα μικρά του, μπορεί, αν χρειαστεί, να μεταφέρει ένα αυγό στο στόμα του δίχως να το σπάσει, κι έτσι, παρ' ότι τα σαγόνια του πατέρα λύκου έκλεισαν πάνω ακριβώς στην πλάτη του παιδιού, ούτε ένα δόντι δε γρατζούνισε το δέρμα του, καθώς το άφησε ανάμεσα στα λυκόπουλα.

—Τι μικρούτσικο που 'ναι! Γυμνούλικο κι άφοβο! είπε τρυφερά η μητέρα λύκαινα.

Το μωρό άνοιγε χώρο ανάμεσα στα λυκόπουλα για να φτάσει στη ζεστή κοιλιά της λύκαινας.

—Αχά! Θέλει να φάει μαζί με τ' άλλα. Έτσι, λοιπόν, είναι τ' ανθρώπινα κουτάβια. Υπήρξε ποτέ λύκαινα που να μπορούσε να καυχηθεί ότι είχε ένα ανθρώπινο κουτάβι ανάμεσα στα παιδιά της;

—Έχω ακούσει παλιά να μιλάνε για τέτοιες περιπτώσεις, αλλά ποτέ στην αγέλη μας ή στην εποχή μας, είπε ο πατέρας λύκος. Δεν έχει καθόλου τρίχωμα και θα μπορούσα να το σκοτώσω μ' ένα σκούνημα του ποδιού μου. Κοίτα το όμως, σπκώνει τα μάτια του, μας βλέπει και δε φοβάται.

Το φεγγαρόφωτο είχε πάψει να λούζει το στόμιο της σπηλιάς, γιατί το μεγάλο τετράγωνο κεφάλι και οι ώμοι του Σιρ Καν είχαν κλείσει την είσοδο. Ο Ταμπακί τσίριζε πίσω του:

—Εδώ μπήκε, αφέντη μου, εδώ μπήκε!

—Μεγάλη μας τιμή να σ' έχουμε εδώ, Σιρ Καν, είπε ο πατέρας λύκος, αλλά το βλέμμα του ήταν όλο θυμό. Τι επιθυμείς, μεγάλε Σιρ Καν;

—Τη λεία μου. Ένα ανθρώπινο κουτάβι τράβηξε κατά δω, είπε ο Σιρ Καν. Οι γονείς του το 'βαλαν στα πόδια. Δώσ' το μου.

Ο Σιρ Καν είχε πηδήσει πάνω στη φωτιά των ξυλοκόπων, όπως είχε ο πατέρας λύκος, και είχε εξαγριωθεί από τον πόνο του καμένου του ποδιού. Ο πατέρας λύκος όμως ήξερε ότι το στόμιο της σπηλιάς ήταν πολύ στενό για να χωρέσει μέσα ο τίγρης. Ήδη, οι ώμοι και τα μπροστινά πόδια του Σιρ Καν ήταν σφηνωμένα κι αναζητούσαν περισσότερο χώρο για ν' απλωθούν, κι έμοιαζε με άνθρωπο που προσπαθεί να παλέψει μέσα σε στενό βαρέλι.

—Οι λύκοι είναι ελεύθερος λαός, είπε ο πατέρας λύκος. Δέχονται εντολές μόνο από τον αρχηγό της αγέλης κι όχι από τον οποιονδήποτε ριγωτό φονιά αγελάδων. Το ανθρώπινο κουτάβι είναι δικό μας και, αν θέλουμε, εμείς μόνοι μας θα το σκοτώσουμε.

—Τι είναι αυτά που μου τσαμπουνάς! Τι πάει να πει «αν θέλουμε». Μα το βουβάλι που σκότωσα, δεν πρόκειται να το κουνήσω από τη σκυλοφωλιά σας αν δεν πάρω ό,τι μου ανήκει. Ο Σιρ Καν είμαι, κατάλαβες;

Ο βρυχηθμός του τίγρη τράνταξε τη σπηλιά σαν κεραυνός. Η μητέρα λύκαινα παραμέρισε τα μικρά της και πετάχτηκε προς την είσοδο, με τα μάτια της να λάμπουν σαν δυο πράσινα φεγγάρια στο σκοτάδι, καθώς διασταυρώθηκαν με το πυρωμένο βλέμμα του τίγρη.

—Κι εγώ είμαι η Ράκσα (ο δαίμονας). Το ανθρώπινο κουτάβι είναι δικό μου, Λούγκρι, δικό μου και κανενός άλλου. Δεν πρόκειται να πεθάνει. Θα ζήσει, θα μεγαλώσει και θα κυνηγάει με την αγέλη. Και στο τέλος, να 'σαι βέβαιος, κυνηγέ ανήμπορων κουταβιών, βατραχοψάγε, φαροφονιά, θα κυνηγήσει και σένα τον ίδιο! Δίνε του τώρα, γιατί, μα το σαμπούρ που σκότωσα εγώ (δεν τρώω ψωροαγελάδες), θα σε στείλω πίσω στη μάνα σου, τσουρουφλισμένο θηρίο της ζούγκλας, πιο κουτσό απ' όσο ήσουν όταν ήρθες στον κόσμο! Δρόμο!

Ο πατέρας λύκος κοιτούσε έκπληκτος. Είχε σχεδόν ξεχάσει την εποχή που είχε κερδίσει τη μητέρα λύκαινα σε έντιμη πάλη με πέντε άλλους λύκους, όταν εκείνη ήρθε στην αγέλη τους, και δεν την αποκαλούσαν δαίμονα τυχαία. Ο Σιρ Καν μπορούσε να αντιμετωπίσει τον πατέρα λύκο, αλλά δεν ήταν σε θέση να τα βάλει με τη μητέρα λύκαινα, γιατί ήξερε πως στη φωλιά της είχε όλα τα πλεονεκτήματα του εδάφους με το μέρος της και θα τον πολεμούσε μέχρι θανάτου. Έτσι, τραβήχτηκε από το στόμιο της σπηλιάς γρυλίζοντας και, όταν απομακρύνθηκε κάπως, φώναξε:

—Το κάθε σκυλί γαβγίζει στη δική του αυλή! Να δούμε τι έχει να πει η αγέλη γι' αυτή την περιθάλψη ανθρώπινων κουταβιών. Το κουτάβι είναι δικό μου και τελικά στα δικά μου δόντια πρόκειται να καταλήξει, ω σεείς, κλέφτες με τις φουντωτές ουρές!

Η μητέρα λύκαινα ξάπλωσε ξεφυσώντας ανάμεσα στα μικρά της και ο πατέρας λύκος τής είπε σοβαρά:

—Ο Σιρ Καν είπε κάτι σωστό. Το κουτάβι πρέπει να το δείξουμε στην αγέλη. Θεεσ ακόμα να το κρατήσεις, μητέρα;

—Ναι, θέλω να το κρατήσω, είπε ανασαίνοντας βαριά. Ήρθε εδώ γυμνό, μόνο του και πολύ πεινασμένο μέσα στη νύχτα· καθόλου όμως φοβισμένο! Κοίτα, έκανε ήδη στην άκρη ένα από τα μωρά μου. Κι αυτός ο κουτσός χασάπης θα το είχε τώρα σκοτώσει και θα το 'σκαγε για το Βαιγκούγκα, ενώ οι χωρικοί θα έκαναν για εκδίκηση επίδρομή σε όλες τις φωλιές μας! Αν θα τον κρατήσω; Και βέβαια θα τον κρατήσω. Μείνε ακίνητο, μικρό μου βατραχάκι. Ω Μόγλη μου, γιατί έτσι θα σε φωνάζω, Μόγλη το βατράχι, και θα 'ρθει η μέρα που θα κυνηγήσεις το Σιρ Καν, όπως κι εκείνος κυνήγησε εσένα.

—Όμως τι απόφαση θα βγάλει η αγέλη μας; ρώτησε ο πατέρας λύκος. Ο Νόμος της Ζούγκλας ορίζει πολύ καθαρά πως κάθε λύκος, όταν παντρεύεται, μπορεί να αποτραβηχτεί από την αγέλη στην οποία ανήκει. Όμως, μόλις τα μικρά του αρχίσουν να στέ-

κοντα στα πόδια τους, είναι υποχρεωμένος να τα παρουσιάσει στο Συμβούλιο της Αγέλης, που συγκαλείται μια φορά το μήνα, στην πανσέληνο, ώστε οι υπόλοιποι λύκοι να είναι σε θέση να τα αναγνωρίζουν. Μετά από αυτή την επιθεώρηση τα μικρά είναι ελεύθερα να ξαμοληθούν όπου τους αρέσει, και μέχρι να σκοτώσουν το πρώτο τους ελάφι απαγορεύεται ρητά να τα σκοτώσει κάποιος μεγάλος λύκος της αγέλης. Η τιμωρία είναι θάνατος και εκτελείται αμέσως μόλις εντοπιστεί ο δολοφόνος· και λίγο να το καλοσκεφτεί κανείς, καταλαβαίνει ότι έτσι πρέπει να γίνει.

Ο πατέρας λύκος περίμενε μέχρι τα κουτάβια του να μπορούν λιγάκι να τρέχουν, κι έπειτα, τη νύχτα που συνερχόταν η αγέλη, τα πήγε, με το Μόγλη και τη μητέρα λύκαινα, στο Βράχο του Συμβουλίου, μια κορυφή λόφου γεμάτη πέτρες και βράχια, όπου εκατοντάδες λύκοι μπορούσαν να κρυφτούν. Ο Ακέλας, ο μεγάλος γκριζος μοναχικός λύκος που διοικούσε την αγέλη με δύναμη και πανουργία, απλώθηκε στο βράχο του κι αποκάτω του κάθισαν σαράντα ή και περισσότεροι λύκοι κάθε χρώματος και μεγέθους, από βετεράνους στο χρώμα του ασβού, που κατάφερναν ένα ολόκληρο ελάφι μόνοι τους, μέχρι τους μαυριδερούς νεαρούς τρίχρονους, που απλώς νόμιζαν ότι μπορούσαν. Ο μοναχικός λύκος τους διοικούσε ένα χρόνο τώρα. Είχε πέσει δυο φορές σε λυκοπαγίδα και μια φορά τον είχαν χτυπήσει άγρια και τον είχαν παρατήσει για να πεθάνει· γνώριζε, άρα, τους τρόπους και τις συνήθειες των ανθρώπων. Ελάχιστες κουβέντες ακούγονταν πάνω στο βράχο. Τα κουτάβια κουτρουβαλούσαν το ένα πάνω στο άλλο στη μέση του κύκλου που είχαν σχηματίσει οι γονείς τους, ενώ κάθε τόσο κάποιος ενήλικος λύκος πήγαινε ήσυχα σ' ένα από αυτά, το κοιτούσε προσεκτικά κι επέστρεφε αθόρυβα στη θέση του. Μερικές μητέρες έσπρωχναν τα κουτάβια τους στο φεγγαρόφωτο για να είναι βέβαιες ότι δε θα τα παράβλεπαν. Ο Ακέλας από τη θέση του φώναζε:

—Γνωρίζετε το νόμο, γνωρίζετε το νόμο. Προσέξτε καλά, ω λύκοι. Και οι ανήσυχες μανάδες επαναλάμβαναν:

—Προσέξτε, προσέξτε καλά, ω λύκοι!

Επιτέλους –και οι οι τρίχες γύρω από το λαιμό της μητέρας λύκαινας σπκώθηκαν όρθιες καθώς έφτασε η ώρα–, ο πατέρας λύκος έσπρωξε στο κέντρο το «Μόγλη το βάτραχο», όπως τον φώναζαν, κι αυτός κάθισε εκεί γελώντας και παίζοντας με μερικά βότσαλα που γυάλιζαν στο φως του φεγγαριού.

Ο Ακέλας δε σήκωνε στιγμή το κεφάλι του από τα μπροστινά του πόδια, εξακολούθησε όμως το μονότονο κάλεσμά του:

—Προσέξτε καλά!

Τότε ακούστηκε ένα πνιχτό μουγκρητό πίσω από τους βράχους – η φωνή του Σιρ Καν που έλεγε:

—Το κουτάβι είναι δικό μου. Απαιτώ να μου το δώσετε. Τι δουλειά έχει ο ελεύθερος λαός μ' ένα ανθρώπινο κουτάβι;

Ο Ακέλας δεν κούνησε ούτε στο ελάχιστο τ' αυτιά του· το μόνο που είπε ήταν:

—Προσέξτε καλά, ω λύκοι! Τι σχέση έχει ο ελεύθερος λαός με τις διαταγές οποιουδήποτε έξω από αυτόν; Προσέξτε καλά...

Ακούστηκε ένας χορός από βαθιά γρυλίσματα κι ένας νεαρός λύκος στο τέταρτο έτος της ηλικίας του επανέλαβε την ερώτηση του Σιρ Καν:

—Τι δουλειά έχει ο ελεύθερος λαός μ' ένα ανθρώπινο κουτάβι;

Ο Νόμος της Ζούγκλας λέει πως, σε περίπτωση διαφωνίας για το αν θα γίνει ή όχι δεκτό από την αγέλη ένα κουτάβι, θα πρέπει να το υποστηρίξουν δύο τουλάχιστον μέλη της αγέλης, πέρα από τον πάτερα και τη μητέρα του.

—Ποιος θα μιλήσει γι' αυτό το κουτάβι; ρώτησε ο Ακέλας. Ποιος από τον ελεύθερο λαό θα μιλήσει;

Δεν υπήρξε απάντηση και η μητέρα λύκαινα κατάλαβε ότι θα έδινε την τελευταία της μάχη αν τα πράγματα έφταναν ως εκεί. Τότε το μόνο άλλο πλάσμα που του επιτρέπονταν να παίρνει μέρος στο Συμβούλιο της Αγέλης, ο Μπαλού, ο νυσταγμένος καφετής αρκούδος που μάθαινε στα λυκόπουλα το Νόμο της Ζούγκλας, ο γερο-Μπαλού –που μπορούσε να γυρνάει όπου ήθελε γιατί τρεφόταν μόνο με καρπούς, ρίζες και μέλι– σηκώθηκε στα πσινά του πόδια και γρύλισε.

—Το ανθρώπινο κουτάβι, το ανθρώπινο κουτάβι, έκανε. Εγώ υποστηρίζω το ανθρώπινο κουτάβι. Δεν υπάρχει τίποτα κακό σ' ένα ανθρώπινο κουτάβι. Δεν έχω το χάρισμα της σωστής ομιλίας, λέω όμως την αλήθεια. Αφήστε το να μπει στην αγέλη μαζί με τ' άλλα λυκόπουλα. Εγώ προσωπικά θα το διδάξω.

—Χρειαζόμαστε ακόμα έναν, είπε ο Ακέλας. Ο Μπαλού μίλησε και είναι ο δάσκαλός μας για να νεαρά λυκόπουλα. Ποιος άλλος θα μιλήσει μετά τον Μπαλού;

Μια σκοτεινή σκιά φάνηκε στον κύκλο. Ήταν ο Μπαγκίρα, ο μαύρος πάνθηρας, ολόκληρος στο χρώμα της σινικής μελάνης, αλλά και με τη γυαλάδα που έχει το βρεγμένο μετάξι. Όλοι ήξεραν τον Μπαγκίρα και κανείς δεν ήθελε να διασταυρωθεί μαζί του, γιατί ήταν πανούργος σαν τον Ταμπακί, τολμηρός σαν άγριο βουβάλι και απερίσκεπτος σαν πληγωμένος ελέφαντας. Είχε όμως μια φωνή απαλή σαν άγριο μέλι που στάζει από τα δέντρα, κι ένα δέρμα πιο μαλακό κι από πούπουλο.

—Ω Ακέλα, κι εσύ, ελεύθερε λαέ, είπε γουργουριστά, δεν έχω κανένα δικαίωμα να ανακατεύομαι στη συνέλευσή σας, αλλά ο Νόμος της Ζούγκλας λέει ότι, αν υπάρχει μια όχι και πολύ σοβαρή διαφωνία σχετικά μ' ένα καινούριο κουτάβι, τότε μπορεί να εξαγοραστεί με κάποιο αντίτιμο. Και ο νόμος δεν ορίζει ποιος έχει ή δεν έχει το δικαίωμα να πληρώσει αυτό το αντίτιμο. Έχω δίκιο;

—Ναι, ναι, είπαν οι νεαροί λύκοι, που ήταν μόνιμα πεινασμένοι. Ακούστε τον Μπαγκίρα. Το κουτάβι μπορεί να αγοραστεί με ένα ορισμένο αντίτιμο. Το λέει ο νόμος.

—Ξέροντας ότι δεν έχω δικαίωμα να μιλάω εδώ, ζητάω πρώτα την άδειά σας.

—Μίλα λοιπόν, πετάχτηκαν καμιά εικοσαριά φωνές.

—Το να σκοτώσει κανείς ένα γυμνό κουτάβι είναι ντροπή. Εξάλλου, θα είναι πιο διασκεδαστικό να το κάνει όταν μεγαλώσει. Ο Μπαλού μίλησε για λογαριασμό του. Στα λόγια του προσθέτω έναν ταύρο· παχύ και φρεσκοσκοτωμένο, ούτε μισό μίλι από δω, έτσι και δεχτείτε το ανθρώπινο κουτάβι σύμφωνα με το νόμο. Τόσο δύσκολο είναι να το δεχτείτε;

Επικράτησε οχλοβοή και ακούστηκαν διάφορα: «Τι πειράζει, θα πεθάνει με τις χειμωνιάτικες βροχές». «Θα καεί από τον ήλιο». «Τι κακό μπορεί να μας κάνει ένα γυμνό βατράχι; Ας το αφήσουμε να 'ρθει στην αγέλη». «Πού είναι ο ταύρος, Μπαγκίρα;». «Ας το δεχτούμε».

Και τότε ακούστηκε η βαθιά φωνή του Ακέλα, που φώναξε:

—Κοιτάξτε προσεκτικά, κοιτάξτε προσεκτικά, ω λύκοι!

Ο Μόγλης ήταν ακόμα απορροφημένος από τα χαλίκια και δεν πρόσεξε τους λύκους, που ένας ένας τον πλησίαζαν και τον κοίταζαν. Στο τέλος όλοι κατέβηκαν από το λόφο για το νεκρό ταύρο, εκτός από τον Ακέλα, τον Μπαγκίρα, τον Μπαλού και τους λύκους του Μόγλη. Ο Σιρ Καν μούγκριζε όλη τη νύχτα, πολύ θυμωμένος που δεν του παρέδωσαν το Μόγλη.

—Μούγκριζε όσο θες, είπε ο Μπαγκίρα κάτω από τα μουστάκια του· θα 'ρθει ο καιρός που το γυμνό αυτό πραγματάκι θα σε κάνει να αλλάξεις τόνο, εκτός κι αν δεν ξέρω πια τίποτα για τους ανθρώπους.

—Καλά κάναμε, είπε ο Ακέλας. Οι άνθρωποι και τα κουτάβια τους είναι πολύ έξυπνα. Μπορεί να μας βοηθήσει με τον καιρό.

—Πράγματι, μπορεί να βοηθήσει σε μια στιγμή ανάγκης, γιατί κανείς δεν μπορεί να ελπίζει ότι ο Ακέλας θα οδηγήσει την αγέλη για πάντα, είπε ο Μπαγκίρα.

Ο Ακέλας δεν είπε τίποτα. Σκεφτόταν πως θα ερχόταν ο καιρός και γι' αυτόν, όπως συμβαίνει για κάθε αρχηγό, που η δύναμή του θα εξασθενούσε όλο και περισσότερο, μέχρι που τελικά θα τον σκότωναν οι ίδιοι οι λύκοι και θ' ανακήρυσσαν νέο αρχηγό, για να σκοτωθεί κι αυτός κάποτε.

—Πάρε τον, είπε στον πατέρα λύκο, και μάθε του όσα πρέπει να ξέρει όποιος ανήκει στον ελεύθερο λαό.

—Όλη η ζούγκλα είναι δική σου, είπε ο Μπαγκίρα, μπορείς να σκοτώσεις οτιδήποτε σου επιτρέπει η δύναμή σου· αλλά για χάρη του ταύρου που σε πλήρωσε δεν πρέπει να σκοτώσεις ή να φας βόδι, νεαρό ή γέρικο. Είναι Νόμος της Ζούγκλας.

Ο Μόγλης υπάκουσε κατά γράμμα.

Μεγάλωνε, λοιπόν, και δυνάμωνε, όπως πρέπει να μεγαλώνει ένα παιδί που δεν ξέρει ότι μαθαίνει και δεν έχει τίποτα να σκεφτεί πέρα από το φαγητό του.

Η μητέρα λύκαινα του είπε μια δυο φορές ότι ο Σιρ Καν δεν ήταν πλάσμα που μπορούσε να εμπιστευτεί κανείς και ότι κάποια μέρα θα έπρεπε να σκοτώσει τον τίγρη. Ενώ όμως ένας νεαρός λύκος θα θυμόταν διαρκώς τη συμβουλή της, ο Μόγλης την ξέχασε, γιατί ήταν απλώς παιδί, αν και θα αποκαλούσε τον εαυτό του λύκο, έτσι και ήταν σε θέση να μιλήσει την ανθρώπινη γλώσσα.

Ο Σιρ Καν διασταυρωνόταν συνέχεια μαζί του στη ζούγκλα, γιατί, καθώς ο Ακέλας γερνούσε και αδυνάτιζε, ο κουτσός τίγρης έπιασε φιλίες με τους νεότερους λύκους της αγέλης, που τον ακολουθούσαν για να τρώνε τα αποφάγια του, κάτι που δε θα το επέτρεπε ποτέ ο Ακέλας αν είχε τη δύναμη να ασκήσει την εξουσία του. Έπειτα ο Σιρ Καν τούς κολλάκευε, απορώντας δήθεν πώς τέτοιοι θαυμάσιοι κυνηγοί δέχονταν για αρχηγό τους έναν ετοιμοθάνατο λύκο κι ένα ανθρώπινο κουτάβι.

—Ακούω, έλεγε ο Σιρ Καν, ότι στο συμβούλιο δεν τολμάτε να το κοιτάξετε κατάματα. Και οι νεαροί λύκοι αγρίευαν και γρούλιζαν.

Ο Μπαγκίρα, που δεν του ξέφευγε τίποτα, κάτι είχε καταλάβει και μια δυο φορές εξήγησε στο Μόγλη όσο καλύτερα μπορούσε ότι ο Σιρ Καν θα τον σκότωνε κάποια μέρα. Ο Μόγλης γέλασε και του απάντησε:

—Έχω την αγέλη κι εσένα. Ακόμα και ο Μπαλού, παρ' όλο που είναι τεμπέλης, θα 'ριχνε κάνα δυο γερά χτυπήματα για χάρη μου. Γιατί λοιπόν να φοβάμαι;

Ήταν μια πολύ ζεστή μέρα, όταν μια καινούρια σκέψη πέρασε από το μυαλό του Μπαγκίρα, που του γεννήθηκε από κάτι που είχε ακούσει. Ίσως να του το είχε πει ο Ίκκι ο σκαντζόχοιρος, πάντως είπε στο Μόγλη, όταν βρέθηκαν βαθιά στη ζούγκλα και το αγόρι έγειρε το κεφάλι του στο υπέροχο μαύρο δέρμα του Μπαγκίρα:

—Μικρέ αδερφέ μου, πόσες φορές σου έχω πει ότι ο Σιρ Καν είναι εχθρός σου;

—Τόσες φορές όσους καρπούς έχει εκείνη η χουρμαδιά, είπε ο Μόγλης, που δεν ήξερε, φυσικά, να μετράει. Αλλά τι σημασία έχει, Μπαγκίρα; Νυστάζω. Άσε το Σιρ Καν να λέει, όλο λόγια είναι, όπως ο Μάο το παγόνι.

—Δεν είναι ώρα για ύπνο. Ο Μπαλού το ξέρει, εγώ το ξέρω, η αγέλη το ξέρει, ακόμα και το τελευταίο χαζό ελάφι το ξέρει.

—Χο, χο, έκανε ο Μόγλης. Ο Ταμπακί ήρθε πριν μερικές μέρες και μου είπε με πολλή αναίδεια ότι είμαι ένα γυμνό ανθρώπινο κουτάβι που δεν καταφέρνει να βγάζει ούτε χαμοκάρυδα από τη γη. Τον άρπαξα από την ουρά και τον κοπάνησα δυο φορές στη χουρμαδιά για να μάθει καλύτερους τρόπους.

—Ανοησία σου, γιατί, ενώ ο Ταμπακί είναι ανακατωσούρας, μπορεί να σου είχε πει κάτι που σε αφορά άμεσα. Άνοιξε τα μάτια σου, μικρέ αδερφέ. Ο Σιρ Καν δεν τολμά να σε σκοτώσει μέσα στη ζούγκλα, αλλά να θυμάσαι ότι ο Ακέλας είναι πολύ γέρος και θα 'ρθει σύντομα η μέρα που δε θα μπορεί να σκοτώσει το ελάφι του και θα πάφει τότε να 'ναι αρχηγός. Πολλοί από τους λύκους που σε είχαν εξετάσει όταν σε είχαν πρωτοφέρει στο Συμβούλιο είναι επίσης γέροι, και οι νέοι λύκοι πιστεύουν, όπως τους δασκαλεύει ο Σιρ Καν, ότι ένα ανθρώπινο κουτάβι δεν έχει θέση στην αγέλη. Και σύντομα θα γίνεις άντρας.

—Και γιατί ένας άντρας δεν μπορεί να τρέχει με τ' αδέρφια του; έκανε ο Μόγλης. Γεννήθηκα στη ζούγκλα. Υπάκουσα στο Νόμο της Ζούγκλας και δεν υπάρχει λύκος που από το πόδι του να μην έχω βγάλει αγκάθι. Ασφαλώς και είναι αδέρφια μου!

Ο Μπαγκίρα τεντώθηκε και μισόκλεισε τα μάτια του.

—Μικρέ αδερφέ, είπε, φάξε κάτω από το πιγούνι μου.

Ο Μόγλης τέντωσε το δυνατό μελαφό χέρι του και κάτω ακριβώς από το μεταξένιο δέρμα του Μπαγκίρα, όπου οι τεράστιοι μύες απλώνονταν κυματιστά πίσω από το γυαλιστερό τρίχωμα, άγγιξε ένα μικρό γυμνό σημείο.

—Κανείς στη ζούγκλα δεν ξέρει ότι εγώ ο Μπαγκίρα έχω αυτό το σημάδι, το σημάδι από το περιλαίμιο. Κι όμως, μικρέ αδερφέ μου, γεννήθηκα ανάμεσα σε ανθρώπους κι ανάμεσά τους πέθανε η μητέρα μου, στα κλουβιά του βασιλικού παλατιού του Οντιπούρ.

Γι' αυτό πλήρωσα το αντίτιμο για σένα στο Συμβούλιο, όταν ήσουν ένα γυμνό κουταβάκι. Ναι, κι εγώ γεννήθηκα ανάμεσα σε ανθρώπους. Δεν είχα δει ποτέ μου ζούγκλα. Με τάζαν στο κλουβί μ' ένα σιδερένιο δοχείο, μέχρι που μια μέρα ένιωσα ότι ήμουν ο Μπαγκίρα ο πάνθηρας κι όχι παιχνιδάκι των ανθρώπων. Έσπασα την ανόητη κλειδαριά μ' ένα χτύπημα του ποδιού μου και βγήκα έξω, και επειδή είχα μάθει τους τρόπους τους, έγινα στη ζούγκλα πιο τρομερός κι από το Σιρ Καν. Έτσι δεν είναι;

—Ναι, είπε ο Μόγλης, όλη η ζούγκλα φοβάται τον Μπαγκίρα, όλη εκτός από το Μόγλη.

—Ω, εσύ είσαι ανθρώπινο κουτάβι, είπε γεμάτος τρυφερότητα ο μαύρος πάνθηρας, και, όπως εγώ γύρισα στη ζούγκλα μου, έτσι κι εσύ πρέπει να επιστρέφεις τελικά στους ανθρώπους, σε αυτούς που είναι αδέρφια σου, αν στο μεταξύ δε σε σκοτώσουν στο Συμβούλιο.

—Μα γιατί, γιατί να θέλει κάποιος να με σκοτώσει; ρώτησε ο Μόγλης.

—Κοίταξέ με, είπε ο Μπαγκίρα και ο Μόγλης τον κοίταξε σταθερά στα μάτια.

Ο μεγάλος πάνθηρας σε μισό λεπτό γύρισε αλλού το κεφάλι του.

—Να γιατί, είπε και έσυρε το μπροστινό του πόδι στα φύλλα. Ούτε καν εγώ δεν μπορώ να σε κοιτάξω στα μάτια, κι ας γεννήθηκα ανάμεσα σε ανθρώπους κι ας σ' αγαπάω, μικρέ αδερφέ μου. Οι άλλοι σε μισούν, γιατί το βλέμμα τους δεν μπορεί να συναντήσει το δικό σου, γιατί είσαι σοφός, γιατί βγάζεις αγάθια από τα πόδια τους, γιατί είσαι άνθρωπος.

—Δεν τα ήξερα αυτά τα πράγματα, είπε κατηφής ο Μόγλης και τα πλούσια μαύρα φρύδια του έσμιξαν.

—Ποιος είναι ο Νόμος της Ζούγκλας; Χτύπα πρώτος κι ύστερα γλείψε την πληγή. Από την απερισκεψία σου ξέρουν ότι είσαι άνθρωπος. Πρόσεξε όμως. Το ξέρω καλά ότι, μόλις ο Ακέλας αποτύχει στο πρώτο κυνήγι του, και τώρα πια σε κάθε κυνήγι δυσκολεύ-

εται όλο και περισσότερο να πιάσει το ελάφι του, η αγέλη θα στραφεί εναντίον του και εναντίον σου. Θα συγκαλέσουν το Συμβούλιο της Ζούγκλας στο βράχο κι έπειτα κι έπειτα, α! το βρήκα! έκανε ο Μπαγκίρα και τινάχτηκε πάνω. Κατέβα γρήγορα στην πεδιάδα, στις καλύβες των ανθρώπων και πάρε λίγο από το κόκκινο λουλούδι που φυτεύουν εκεί, ώστε, όταν έρθει η ώρα, να έχεις ένα πιο δυνατό φίλο από μένα, τον Μπαλού ή από εκείνους στην αγέλη που σ' αγαπούν. Τράβα φέρε το κόκκινο λουλούδι.

Λέγοντας κόκκινο λουλούδι ο Μπαγκίρα εννοούσε τη φωτιά, αφού κανένα πλάσμα της ζούγκλας δεν αποκαλεί τη φωτιά με το κανονικό της όνομα. Όλα τα θηρία την τρέμουν και σκαρφίζονται εκατοντάδες τρόπους για να την περιγράψουν.

—Το κόκκινο λουλούδι; έκανε ο Μόγλης, αυτό που φυτρώνει έξω από τις καλύβες με το σούρουπο; Θα φέρω λίγο.

—Τώρα μάλιστα, μίλησες σαν ανθρώπινο κουτάβι, είπε με περηφάνια ο Μπαγκίρα. Να θυμάσαι ότι φυτρώνει μέσα σε μικρά δοχεία. Άρπαξε ένα και φύλαξέ το για ώρα ανάγκης.

—Οραία, είπε ο Μόγλης, πηγαίνω. Είσαι όμως σίγουρος, καλέ μου Μπαγκίρα, ο Μόγλης πέρασε το χέρι του γύρω από τον υπέροχο λαιμό του πάνθηρα και κοίταξε βαθιά μέσα στα μεγάλα του μάτια, είσαι σίγουρος ότι όλ' αυτά είναι καμώματα του Σιρ Καν;

—Μα τη σπασμένη κλειδαριά που μ' ελευθέρωσε, είμαι σίγουρος, μικρέ αδερφέ.

—Τότε, μα τον ταύρο που μ' εξαγόρασε, ο Σιρ Καν θα πληρώσει και με το παραπάνω, είπε ο Μόγλης κι έφυγε.

—Είναι άνθρωπος, πραγματικός άνθρωπος, μονολόγησε ο Μπαγκίρα ξαπλώνοντας πάλι. Ω Σιρ Καν, κακομοίρη μου, τι σου μέλλει να πάθεις για κείνο το βατραχοκυνήγι σου πριν δέκα χρόνια!

Ο Μόγλης απομακρύνθηκε μέσα στο δάσος, τρέχοντας διαρκώς, με την καρδιά του να χτυπάει δυνατά. Έφτασε στη σπηλιά την ώρα που σπκωνόταν η βραδινή καταχνιά, πήρε βαθιά ανάσα και κοίταξε προς την κοιλάδα. Τα κουτάβια είχαν βγει, αλλά η μητέρα λύκαινα, στο βάθος της σπηλιάς, κατάλαβε από την ανάσα του ότι κάτι απασχολούσε το βατράχι της.

—Τι τρέχει, παιδί μου; τον ρώτησε.

—Έμαθα κάτι κουτσομπολιά της νυχτερίδας για το Σιρ Καν, απάντησε. Θα κυνηγήσω απόψε στους καλλιεργημένους αγρούς, συμπλήρωσε και κατηφόρισε ανάμεσα στους θάμνους προς το ποταμάκι, στο βάθος της κοιλάδας. Εκεί σταμάτησε για να καταλάβει τι συμβαίνει, γιατί άκουσε τις φωνές της αγέλης που κυνηγούσε, το βέλασμα ενός κυνηγημένου σαμπούρ και το ξεφύσημά του, καθώς το ελάφι στράφηκε προς την όχθη. Ακολούθησαν κακοήθη και πικρόχολα ουρλιαχτά από τους νεαρούς λύκους.

—Τον Ακέλα! Τον Ακέλα! Αφήστε το μοναχικό λύκο να δείξει τη δύναμή του. Χώρο στον αρχηγό της αγέλης! Πήδα, Ακέλα!

Ο μοναχικός λύκος πρέπει να πήδηξε πάνω στο θήραμά του και ν' απέτυχε να το συγκρατήσει, γιατί ο Μόγλης άκουσε το χτύπο των δοντιών του κι ύστερα μια κραυγή, καθώς το σαμπούρ τον χτύπησε με το μπροστινό του πόδι. Δεν περίμενε ν' ακούσει

περισσότερα. Συνέχισε με ορμή το τρέξιμό του. Οι φωνές χάνονταν σταδιακά πίσω του, καθώς έμπαινε στα καλλιεργημένα χωράφια όπου ζούσαν χωρικοί.

Ο Μπαγκίρα έχει δίκιο, μονολόγησε λαχανιασμένος, τρυπώντας στο σανό δίπλα στο παράθυρο μιας καλύβας. Αύριο θα είναι η ώρα του Ακέλα κι η δική μου.

Έπειτα κόλλησε το πρόσωπό του στο παράθυρο και παρατήρησε τη φωτιά που έκαιγε στην εστία. Είδε τη γυναίκα της οικογένειας να σηκώνεται και να την ταΐζει μέσα στη νύχτα με μαύρους σβόλους. Το πρωί, όταν η καταχνιά είχε γίνει άσπρη και παγερή, είδε το παιδί της οικογένειας να παίρνει ένα καλάθι από λυγαριά, στρωμένο από μέσα με πηλό, να το γεμίζει με κατακόκκινα κάρβουνα, να το βάζει κάτω από την κουβέρτα του και να βγαίνει έξω να φροντίσει τις αγελάδες στο στάβλο.

—Αυτό είναι όλο; μονολόγησε ο Μόγλης. Αν τα καταφέρνει ένα κουτάβι, τότε δεν έχω τίποτα να φοβηθώ.

Έτσι, έστριψε στη γωνία, συνάντησε το παιδί, του άρπαξε το δοχείο και εξαφανίστηκε μέσα στην καταχνιά, αφήνοντάς το να ουρλιάζει έντρομο.

Μου μοιάζουν πάρα πολύ, μονολόγησε ο Μόγλης, φυσώντας στο δοχείο όπως είχε δει τη γυναίκα να κάνει. Θα πεθάνει αν δεν το ταΐσω, σκέφτηκε κι έριξε μέσα κλαδάκια και ξερές φλούδες. Στα μισά του δρόμου προς το λόφο συνάντησε τον Μπαγκίρα, με τις σταγόνες της πρωινής δροσιάς να γυαλίζουν στο τρίχωμά του σαν φεγγαρόπετρες.

—Ο Ακέλας απέτυχε, είπε ο πάνθηρας. Θα τον είχαν σκοτώσει χτες, αλλά ήθελαν κι εμένα. Σ' έφαχναν σ' όλο το λόφο.

—Ήμουν στους αγρούς. Είμαι έτοιμος. Κοίτα! Ο Μόγλης σήκωσε το δοχείο με τη φωτιά.

—Ωραία! Έχω δει τους ανθρώπους να ρίχνουν ένα ξερό κλαδί μέσα του και το κόκκινο λουλούδι ν' ανθίζει μετά στην άκρη του. Δε φοβάσαι;

—Όχι, γιατί να φοβηθώ; Θυμάμαι τώρα, αν δεν είναι όνειρο, πως, πριν γίνω λύκος, κοιμόμουν πλάι στο κόκκινο λουλούδι κι ήταν ζεστά κι ευχάριστα.

Όλη τη μέρα ο Μόγλης έμεινε στη σπηλιά προσέχοντας το δοχείο με τη φωτιά και προσθέτοντας ξερά κλαδάκια για να δει πώς φαίνεται. Βρήκε ένα κλαδί που τον ικανοποίησε και το βράδυ, όταν ο Ταμπακί ήρθε στη σπηλιά και του εί-

πε χαιρέκακα ότι τον ήθελαν στο Συμβούλιο του Βράχου, έβαλε τα γέλια, μέχρι που ο Ταμπακί αναγκάστηκε να φύγει. Έπειτα πήγε στο Συμβούλιο εξακολουθώντας να γελάει.

Ο Ακέλας, ο μοναχικός λύκος, καθόταν στην πλαγιά του βράχου, ένδειξη ότι η αρχηγία της αγέλης δεν του ανήκε πλέον, και ο Σιρ Καν με τους λύκους που τον ακολουθούσαν για να τρώνε τ' αποφάγια του περπατούσε κορδωμένος πέρα δώθε. Ο Μπαγκίρα καθόταν πλάι στο Μόγλη, που είχε το δοχείο με τη φωτιά ανάμεσα στα γόνατά του. Όταν συγκεντρώθηκαν όλοι, ο Σιρ Καν άρχισε να μιλάει – κάτι που δε θα το τολμούσε ποτέ επί αρχηγίας Ακέλα.

—Δεν έχει το δικαίωμα, φιθύρισε ο Μπαγκίρα. Πες το. Είναι δειλός. Θα φοβηθεί.

Ο Μόγλης τινάχτηκε όρθιος.

—Ελεύθερε λαέ, φώναξε. Ο Σιρ Καν είναι αρχηγός της αγέλης; Τι σχέση έχει ένας τίγρης με την αρχηγία μας;

—Είδα ότι η αρχηγία είναι κενή και μια που μου ζήτησαν να μιλήσω... ξεκίνησε να λέει ο Σιρ Καν.

—Ποιοι σου το ζήτησαν; ρώτησε ο Μόγλης. Τι είμαστε, τσακάλια να καλοπιάνουμε ένα χασάπη αγελάδων; Η αρχηγία της αγέλης είναι θέμα της ίδιας της αγέλης και μόνο.

Ακούστηκαν φωνές: «Σώπα, ανθρώπινο κουτάβι!», «Αφησέ τον να μιλήσει. Εφαρμόζει πάντα το νόμο μας». Τελικά, οι πιο ηλικιωμένοι λύκοι της αγέλης είπαν με τη βροντερή φωνή τους: «Αφήστε το νεκρό λύκο να μιλήσει». Όταν ο αρχηγός της αγέλης αποτύχει στο κυνήγι του, αποκαλείται νεκρός λύκος όσο ακόμα ζει, ένα χρονικό διάστημα όμως συνήθως σύντομο.

Ο Ακέλας σήκωσε δύσκολα το γέρικο κεφάλι του:

—Ελεύθερε λαέ, κι εσείς, τσακάλια του Σιρ Καν, για χρόνια ολόκληρα υπήρξα ο οδηγός σας στο κυνήγι και ποτέ στη διάρκεια της αρχηγίας μου κανείς σας δεν έπεσε σε παγίδα ούτε έμεινε σακάτης. Τώρα απέτυχα στο κυνήγι μου. Ξέρω όμως καλά ότι πρόκειται για συνωμοσία. Ξέρω ότι με βάλατε να κυνηγήσω ένα ξεκούραστο ελάφι για να φανεί η αδυναμία μου. Πολύ έξυπνο εκ μέρους σας. Έχετε δικαίωμα να με σκοτώσετε εδώ, τούτη τη στιγμή, στο Βράχο του Συμβουλίου. Γι' αυτό ρωτάω: Ποιος είναι αυτός που θα βάλει τέλος στη ζωή του μοναχικού λύκου; Γιατί είναι και δικό μου δικαίωμα, σύμφωνα με το Νόμο της Ζούγκλας, να παλέψω μ' έναν έναν από σας ξεχωριστά.

Επικράτησε μακριά σιωπή, γιατί κανείς λύκος δεν ενδιαφερόταν, δεν είχε διάθεση να παλέψει με τον Ακέλα μέχρι θανάτου. Τότε ο Σιρ Καν βρυχήθηκε:

—Μπα! Τι δουλειά έχουμε εμείς μ' αυτό τον ανόητο φαφούτη; Είναι καταδικασμένος να πεθάνει! Το ανθρώπινο κουτάβι είναι που εξακολουθεί να ζει παραπάνω απ' ό,τι του πρέπει. Ελεύθερε λαέ, ήταν το κρέας μου από την αρχή. Δώστε το σε μένα. Βαρέθηκα πια αυτή την ανόητη ιστορία με το λυκάνθρωπο. Έχει παιδέψει τη ζούγκλα δέκα εποχές τώρα. Δώστε μου το ανθρώπινο κουτάβι, διαφορετικά θα κυνηγάω συνέχεια εδώ, δίχως να σας αφήνω κόκαλο. Είναι άνθρωπος, παιδί ανθρώπου και τον μισώ μέχρι το μεδούλι που έχουν μέσα τα κόκαλά μου.

Τότε περισσότεροι από τη μισή αγέλη φώναξαν:

—Άνθρωπος! Άνθρωπος! Τι δουλειά έχει ένας άνθρωπος ανάμεσά μας; Να επιστρέψει στον τόπο του.

—Και να στρέψει τους ανθρώπους του χωριού εναντίον μας; αναφώνησε ο Σιρ Καν. Όχι, να τον δώσετε σε μένα. Είναι άνθρωπος και κανείς μας δεν μπορεί να τον κοιτάξει κατάματα.

Ο Ακέλας σήκωσε ξανά το κεφάλι του και είπε:

—Έφαγε από την τροφή μας. Κοιμήθηκε μαζί μας. Μας βοήθησε στο κυνήγι. Δεν έχει παραβιάσει κανένα Νόμο της Ζούγκλας.

—Επίσης, πλήρωσα για λογαριασμό του έναν ταύρο, όταν τον δέχτηκαν. Η αξία ενός ταύρου είναι μηδαμινή, αλλά η τιμή του Μπαγκίρα μεγάλη, είπε ο πάνθηρας όσο πιο ευγενικά μπορούσε.

—Ένας ταύρος πριν δέκα χρόνια! γρύλισε η αγέλη. Τι μας νοιάζουν δέκα ετών κόκαλα;

—Η εγγύηση που δόθηκε δε σας νοιάζει; είπε ο Μπαγκίρα και γύμνωσε τα λευκά δόντια του. Και ονομάζεστε ακόμα ελεύθερος λαός;

—Κανένα ανθρώπινο κουτάβι δεν επιτρέπεται να τρέχει με το λαό της ζούγκλας, ούρλιαξε ο Σιρ Καν. Δώστε το σε μένα!

—Είναι αδερφός μας σε όλα εκτός από το αίμα, συνέχισε ο Ακέλας, κι εσείς θέλετε να τον σκοτώσετε εδώ; Είναι αλήθεια ότι έζησα πάρα πολύ. Μερικοί από σας τρώτε αγελάδες και άλλοι, όπως άκουσα, κάτω από την καθοδήγηση του Σιρ Καν πηγαίνετε τη νύχτα κι αρπάζετε τα παιδιά από τις πόρτες των χωρικών. Ξέρω, λοιπόν, πως είστε δειλοί και σε δειλούς απευθύνομαι. Είναι βέβαιο ότι πρέπει να πεθάνω και ότι η ζωή μου δεν έχει καμία αξία, διαφορετικά θα την πρόσφερα για αντάλλαγμα με τη ζωή του ανθρώπινου κουταβιού. Όμως, για την τιμή της αγέλης, ένα θέμα που χωρίς αρχηγό το ξεχνάτε, υπόσχομαι ότι, αν αφήσετε το ανθρώπινο κουτάβι να πάει στον τόπο του, όταν φτάσει η ώρα μου, δε θα αντισταθώ καθόλου. Θα πεθάνω δίχως πάλη. Αυτό σημαίνει ότι θα σωθούν τουλάχιστον τρεις ζωές μέσα στην αγέλη. Τίποτα περισσότερο δεν μπορώ να κάνω. Αν συμφωνείτε όμως, μπορώ να σας απαλλάξω από την ντροπή του φόνου ενός αδερφού για τον οποίο δεν υπάρχει καμία κατηγορία, αδερφού που η αγέλη εξάγορασε και δέχτηκε στους κόλπους της σύμφωνα με το Νόμο της Ζούγκλας.

—Είναι άνθρωπος, άνθρωπος, άνθρωπος... γρύλισε η αγέλη και οι περισσότεροι λύκοι άρχισαν να μαζεύονται γύρω από το Σιρ Καν, που κουνούσε πέρα δώθε την ουρά του.

—Τώρα η υπόθεση κρέμεται από τα χέρια σου, είπε ο Μπαγκίρα στο Μόγλη. Εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, εκτός από το να αγωνιστούμε.

Ο Μόγλης σηκώθηκε όρθιος, κρατώντας το δοχείο με τη φωτιά στο χέρι. Έπειτα τένωσε τα χέρια του και χασμουρήθηκε μπροστά στο Συμβούλιο. Ήταν όμως γεμάτος οργή και θλίψη, γιατί οι λύκοι, τέτοιοι που ήταν, δεν του είχαν αποκαλύψει ποτέ πόσο τον μισούσαν.

—Ακούστε εδώ! φώναξε. Δε χρειάζονται άλλες φλυαρίες. Μου είπατε τόσες φορές απόψε ότι είμαι άνθρωπος (ενώ εγώ θα μπορούσα να παρέμενα σε όλη μου τη ζωή λύκος), που αισθάνομαι πως λέτε την αλήθεια. Έτσι, δε σας αποκαλώ πλέον αδέρφια μου

αλλά σαγκ (σκύλους), όπως θα έκανε ένας άνθρωπος. Το τι θα κάνω εγώ και τι δε θα κάνω δε θα μου το πείτε εσείς. Αφορά εμένα και μόνο, κι έτσι το θέμα γίνεται απλό. Εγώ ο άνθρωπος έφερα εδώ λίγο από το κόκκινο λουλούδι που εσείς τα σκυλιά φοβάστε.

Άδειασε το δοχείο στο έδαφος και μερικά από τα αναμμένα κάρβουνα έβαλαν φωτιά σε μια στοίβα ξερά βρύα, που φούντωσαν αμέσως, και όλο το Συμβούλιο οπισθοχώρησε έντρομο. Ο Μόγλης έχωσε το ξερό κλαδί στη φωτιά, μέχρι που άναψε τριζοβολώντας, οπότε το στριφογύρισε πάνω από το κεφάλι του, ανάμεσα στους λουφαγμένους λύκους.

—Είσαι ο αφέντης μας, είπε ο Μπαγκίρα χαμηλόφωνα. Σώσε τον Ακέλα από το θάνατο. Στάθηκε πάντα φίλος σου.

Ο Ακέλας, ο αγριωπός γερόλυκος που δεν είχε ζητήσει ποτέ στη ζωή του έλεος από κανέναν, έριξε ένα ικετευτικό βλέμμα προς το Μόγλη, καθώς το παιδί στεκόταν γυμνό, με τα μαύρα μακριά μαλλιά να του πέφτουν στους ώμους, στο φως του φλεγόμενου κλαδιού, που έκανε τις σκιές να χοροπηδούν και να τρέμουν.

—Ωραία! είπε ο Μόγλης κοιτώντας αργά γύρω του. Βλέπω ότι είστε πράγματι σκυλιά. Φεύγω από σας και πηγαίνω στο λαό μου, αν είναι στ' αλήθεια ο λαός μου. Η ζούγκλα είναι κλειστή για μένα και πρέπει να ξεχάσω τη γλώσσα και τη φιλία σας. Αλλά θα είμαι πιο φιλεύσπλαχνος από σας, γιατί εκτός από το αίμα ήμουν σε όλα τ' άλλα αδερφός σας και σας υπόσχομαι ότι, όταν γίνω άνθρωπος ανάμεσα σ' ανθρώπους, δε θα σας προδώσω στους ανθρώπους, όπως κάνατε εσείς. Κλότσησε τη φωτιά με το πόδι του και σπίθες πετάχτηκαν ολόγυρα. Δεν πρόκειται να γίνει πόλεμος ανάμεσα σ' εμάς και στην αγέλη. Όμως χρωστάω ακόμα κάτι.

Προχώρησε προς το Σιρ Καν, που είχε μείνει να κοιτάζει αποσβολωμένος τις φλόγες, και τον άρπαξε από την τούφα του σαγονιού του. Ο Μπαγκίρα ακολουθούσε καλού κακού.

—Σήκω, σκύλε! φώναξε ο Μόγλης. Όταν σου λείει σήκω ένας άνθρωπος, να σηκώνεσαι, αλλιώς θα βάλω φωτιά στη γούνα σου!

Τ' αυτιά του Σιρ Καν κρέμασαν στο κεφάλι του κι έκλεισε τα μάτια του, γιατί το φλεγόμενο κλαδί βρισκόταν πολύ κοντά.

—Αυτός ο φονιάς αγελάδων είπε ότι θα με σκοτώσει στο Συμβούλιο, επειδή δε με σκότωσε όταν ήμουν κουτάβι. Να τι κάνουμε στα σκυλιά όταν είμαστε άνθρωποι. Τόλμησε να κουνήσει μια τρίχα από το μουστάκι σου, Λούγκρι, και θα χώσω το κόκκινο λουλούδι στο λαρύγγι σου!

Χτύπησε το Σιρ Καν με το κλαδί στο κεφάλι και ο τίγρης κλαψούρισε και έσκουξε σ' έναν παροξυσμό φόβου.

—Πουφ! Καφαλισμένη γάτα της ζούγκλας, φύγε τώρα! Αλλά να θυμάσαι πως, όταν ξανάρθω στο Συμβούλιο του Βράχου, όπως πρέπει να 'ρχεται ένας άνθρωπος, θα φοράω το τομάρι του Σιρ Καν στο κεφάλι μου. Όσο για τα υπόλοιπα, ο Ακέλας είναι ελεύθερος να ζήσει όπως αυτός θέλει. Κανείς δεν πρόκειται να τον σκοτώσει, γιατί αυτή είναι η θέλησή μου. Και δε νομίζω ότι χρειάζεται να καθίσετε άλλο εδώ με κρεμασμένες έξω τις γλώσσες, σαν να είσατε κάποιοι, ενώ στην πραγματικότητα είστε σκυλιά που διώχνω. Φύγετε!

Η φωτιά είχε φουντώσει στην άκρη του κλαδιού και ο Μόγλης το κράδαινε δεξιά αριστερά, ολόγυρα στον κύκλο, αναγκάζοντας τους λύκους να τραπούν σε φυγή, ουρλιάζοντας από τις σπίθες που έκαιγαν τη γούνα τους. Στο τέλος έμειναν μόνο ο Ακέλας, ο Μπαγκίρα και γύρω στους δέκα λύκους που είχαν πάρει το μέρος του Μόγλη. Τότε ο Μόγλης ένιωσε έναν πόνο μέσα του, πρωτόγνωρο. Η ανάσα του πιάστηκε κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς, ενώ δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό του.

—Τι είναι αυτό; Τι είναι αυτό; αναρωτήθηκε. Δε θέλω να φύγω από τη ζούγκλα και δεν ξέρω τι είναι αυτό που μου συμβαίνει. Μπαγκίρα, μήπως πεθαίνω;

—Όχι, μικρέ αδερφέ μου. Είναι δάκρυα που χύνουν οι άνθρωποι. Τώρα ξέρω ότι είσαι άνθρωπος κι όχι πλέον ανθρώπινο κουτάβι. Η ζούγκλα είναι πράγματι κλειστή για σένα από δω και μπρος. Άφησέ τα να κυλήσουν, Μόγλη. Είναι απλώς δάκρυα.

Έτσι, ο Μόγλης κάθισε κι έκλαψε με την ψυχή του, νομίζοντας ότι η καρδιά του θα σπάσει. Δεν είχε κλάψει ποτέ πριν στη ζωή του.

—Τώρα θα πάω στους ανθρώπους, είπε. Πρέπει όμως πρώτα να αποχαιρετίσω τη μητέρα μου. Και πήγε στη σπηλιά όπου ζούσε με τη μητέρα λύκαινα, κι έκλαψε στη γούνα της, ενώ τα τέσσερα λυκόπουλα ούρλιαζαν με παράπονο.

—Δε θα με ξεχάσετε έτσι; είπε ο Μόγλης.

—Ποτέ όσο υπάρχουμε, απάντησαν τα λυκόπουλα. Να έρχεσαι στους πρόποδες του λόφου όταν γίνεις άνθρωπος, κι εμείς θα μιλάμε μαζί σου. Θα ερχόμαστε κι εμείς τη νύχτα στα χωράφια να παίζουμε.

—Έλα να μας δεις σύντομα, είπε ο πατέρας λύκος. Ω μικρό, σοφό βατραχάκι, έλα σύντομα, γιατί η μητέρα σου κι εγώ είμαστε γέροι.

—Έλα σύντομα, είπε και η μητέρα λύκαινα, μικρέ, γυμνούλη γιε μου, γιατί, πρόσεξε με, γέννημα ανθρώπου εσύ, σε αγάπησα περισσότερο από οποιοδήποτε δικό μου λυκόπουλο.

—Θα επιστρέψω, είναι βέβαιο, είπε ο Μόγλης, και τότε θα στρώσω την προβιά του Σιρ Καν στο Βράχο του Συμβουλίου. Μην με ξεχάσετε! Πέστε σε όλους στη ζούγκλα να μη με ξεχάσουν!

Η αυγή είχε αρχίσει να ροδίζει όταν ο Μόγλης κατηφόρισε στην πλαγιά του λόφου ολομόναχος, για να συναντήσει τα μυστηριώδη πλάσματα που λέγονταν άνθρωποι.